

tiltrædelsen at tilslutte sig andre aftaler vedrørende – eller med tilknytning til – Fællesskabernes funktion (art. 3, stk. 1, 2. punktum). Der er i øjeblikket to eksempler på sådanne aftaler. Den ene vedrører Den europæiske Skole for Fællesskabernes funktionærer, som er etableret i Luxembourg. Den anden er konventionen af 7. sept. 1967 om det praktiske samarbejde mellem medlemslandenes toldadministrationer. En foreløbig oversættelse af denne Konvention er optrykt i Tillæg 3. Inden for EF er der i øjeblikket et forberedende arbejde i gang med hensyn til to aftaler, som også vil falde ind under denne bestemmelse. Det drejer sig om fællesmarkedets patentkonvention inden for rammerne af det bredere europæiske patentsamarbejde, samt om udformningen af en konvention om konkurs og tvangsakkord. Såfremt disse to konventioner undertegnes af de oprindelige medlemsstater i løbet af 1972, vil de nye medlemsstaters tilslutning falde ind under bestemmelsen i art. 3. Ved en undertegnelse efter tiltrædelsen vil de nye medlemsstater skulle medunderskrive konventionerne. I begge tilfælde vil de færdigudarbejdede tekster blive forelagt folkettinget. Iøvrigt henvises til punkt II i aftalen om visse foranstaltninger, der skal træffes i perioden forud for tiltrædelsen.

De i foregående afsnit nævnte fire aftaler skal formentlig alle tilpasses til situationen i et udvidet EF. For patent- og konkurskonventionerne er det endnu ikke afgjort, om de eventuelle tilpasninger vil blive indarbejdet i selve teksterne til aftalerne, eller om der fastlægges særlige aftaler herom. For alle fire aftalers vedkommende vil Danmark kunne vælge mellem at ratificere dem sammen med ratifikationen af tiltrædelsestraktaten eller særskilt på et senere tidspunkt, alt efter hvor langt man vil være nået med tilpasningerne henholdsvis fastlæggelsen af aftaleteksterne.

De overenskomster, som er forudset i EØF-traktatens art. 220, skal tiltrædes af de nye medlemsstater, jfr. art. 3, stk. 2. Der er hidtil undertegnet to sådanne konventioner mellem de oprindelige medlemslande, men ingen af dem er endnu trådt i kraft. Konventionen af 29. februar 1968 om gensidig anerkendelse af erhvervsdrivende selskaber har hovedsagelig formel interesse, idet en sådan anerkendelse er forudsat i EØF-traktatens art. 58, der giver de pågældende selskaber ret til at etablere og drive virksomhed i medlemsstaterne. Konventionen af 27. september 1968 om domstolenes

kompetence og gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i borgerlige sager vil medføre en harmonisering af medlemslandenes regler om værneting i borgerlige sager og til gengæld give mulighed for at fuldbyrde en civil dom i et andet medlemsland. De to konventioner er optrykt i Tillæg 3. I to protokoller tillægges Domstolens fortolkningsret vedrørende de to nævnte konventioner. De tilpasninger, som skal foretages i disse aftaler som følge af ansøgerlandenes tiltræden, har gennem nogen tid været drøftet med EF. Når tilpasningerne og dermed de ændringer, som eventuelt vil være nødvendige i dansk lovgivning, er kendt, vil materiale herom blive forelagt Folketinget. Ratifikationen af disse aftaler skal ikke nødvendigvis ske sammen med ratifikationen af tiltrædelsestraktaten.

Art. 3, stk. 3, omfatter de erklæringer, resolutioner eller andre tilkendegivelser, som enten er vedtaget af EF-rådet eller af medlemsstaterne efter fælles aftale uden om EF's institutioner. I sidstnævnte tilfælde er disse erklæringer m. v. dog kun omfattet af bestemmelsen, såfremt de vedrører De europæiske Fællesskaber. Det fremgår af bestemmelsen, at de nye og de oprindelige medlemsstater i så henseende befinder sig i samme situation og vil overholde de principper og retningslinier, der fremgår af sådanne erklæringer, resolutioner m. v. Der er tale om en politisk, moralsk situation og ikke en juridisk, idet disse erklæringer m. v. ikke har nogen retlig status i fællesmarkedet. Eventuelt kan det være nødvendigt at træffe visse foranstaltninger til iværksættelsen af principper og retningslinier i sådanne erklæringer. De nye medlemslande har ved tiltrædelsestraktaten forpligtet sig til at medvirke hertil, men de vil ikke som følge heraf selvstændigt og i forbindelse med tiltrædelsen skulle træffe sådanne foranstaltninger. De af EF hidtil vedtagne erklæringer og resolutioner bl. a. med henblik på det fremtidige samarbejde lægger rammen for en udbygning af samarbejdet i Fællesskaberne, men forudsætter samtidig, at der vedtages nærmere gennemførelsesforanstaltninger inden for institutionerne og efter sædvanlig fremgangsmåde.

Kommuniquéet fra EØF-topmødet i Haag i december 1969 kan betragtes som en sådan erklæring, der er omfattet af bestemmelsen. Det vigtigste indhold heri var beslutningen om at muliggøre fællesmarkedets udvidelse samt at